

MINU LASTEAIA LUGU

Elas kord sügavas metsas metsaline Metstõts Meeri. Tal oli roheline kuub, käteks olid tal puuksad ja peas oli müts, kus lepatriinu peal. Metstõts oli metshaldjas. Ta oli väga hea ja armas. Meeri armastas oma metsa ja hoolitses nii taimede kui loomade eest. Selles metsas elas veel Metskrats Mekats. Metskrats oli kiuslik ja tegi metsas palju paha: küll murdis oksid või ajas loomi taga. Kord said Metstõts Meeri ja Metskrats Mekats suure kännu juures kokku. Metskrats hakkas kohe kiitlema: „Mina oskan palju paremini võluda kui sina.” Metstõts vastu: „Ei oska sa midagi!” „Oskan, oskan, ma näitan!” kisas Metskrats vastu. „Eks näita siis oma võluvõimeid,” kostis lõpuks Metstõts. Ta ei uskunud, et Metskrats võluda oskab. Metskrats Mekats luges oma võlusõnu: „Võlun, võlun, kratsin, kratsin, saagu sinust kivikuju!” Oh õnnetust! Nii juhtuski! Metstõts Meerist sai kivikuju. Ta kukkus kännu alla ja jäi sinna lamama. Metshaldjate kuningas nägi seda pealt. Ta püüdis ruttu veel Metstõts Meerit päästa.

Ta kuulutas: „Metstõts Meerist saab jälle metshaldjas, kui keegi ta leiab ja talle pai teeb!” Seda Metstõts Meeri ootama jäigi. Metshaldjate kuningas saatis Metskratsi Mekatsi aga teise metsa ja võttis ära tema võluvõimed.

Möödus kümme pikka aastat. Ühes armsas väikeses lasteaias käisid lapsed, kes armastasid väga loodust. Nende õpetaja oli samasugune looduselaps. Ta viis lapsi tihti metsa. Selles rühmas käisid tüdruk Mari ja poiss Jüri, kes olid ka suured loodushuvilised. Kord, ühel metsaretkel, sattusid lapsed just sellesse metsa, kus Meeri oli kivikujuks muutunud. Puude alla mängides ja loodust uurides jõudsid Jüri ja Mari eriti põneva kännu juurde. Jüri pistis käe kännu juurte alla. Äkki tundis ta käe all

midagi olevat. Ta võttis selle pihku ja tõmbas käe kännust välja. Jüri avas oma peo. Peopesal lebas väike kivikuju. See oli rohelist värvi ja meenutas mehikest. Käteks olid puuksad ja peas oli müts, kus peal väike lepatriinu. Jüri hüüdis: „Mari, Mari, tule ruttu siia, vaata mis ma leidsin!” Mari jooksis kiiresti Jüri juurde: „Oi, kui armas! Nii nunnu! Mis see võiks küll olla?” Nad istusid kahekesi kännu taha maha ja asusid luubiga kivi uurima. Jüri arvas teadvat: „See on nii metshaldja moodi. Kuri nõid on ta vist kivikujuks nõidunud.” Mari kostis selle peale: „Äkki on ta lihtsalt külmunud?” Ta puhus Metstõtsile peale sooja õhku ja paitas teda õrnalt sõrmega. Jüri seletas: „Ei ole ta midagi külmunud. Ta on ära nõiutud ja oli enne kindlasti metshaldjas.”

Mari aga vastu: „Olgu kuidas on, aga mina tahan teda nii väga, väga endale!”

Jüri arvas: „Me ei tohi teda kaasa võtta. Ta peab siin metsas edasi elama.”

Mari aga ei olnud nõus kivikujust loobuma.

Äkki kuulsid nad õpetaja hüüdu: „Lapsed, hakkame lasteaeda tagasi minema.”

Maril Jüril ei jäänud enam aega mõelda. Nad otsustasid metsalise salaja lasteaeda kaasa võtta.

Jüri pistiski Metstõts Meeri kähku oma jope põuetaskusse.

Tagasiteel lasteaeda hakkas Metstõts Meeri ootamatult põues liigutama ja imelikku häält tegema.

Jüri ehmus väga. Mida nüüd ette võtta? Õpetaja märkas Jüri kimbatust. Ta astus Jüri juurde ja küsis: „Mis on juhtunud?” Jüri ja Mari hakkasid koos võidu seletama: „Me leidime kivikuju.

Otsustasime ta kaasa võtta. Nüüd ärkas ta ootamatult ellu!” Jüri võttis Metstõtsi põuest välja ja näitas õpetajale. Seepeale kostis õpetaja: „Ega meil nüüd muud üle ei jää, kui see vahva tegelane lasteaeda kaasa võtta.” Õpetaja asetaski Meeri õrnalt oma seljakotti.

Lasteaeda jõudes jutustas õpetaja lastele: „Igas metsas elab oma metshaldjas, kes metsa järele valvab. Uurime järele, äkki ongi tegu metshaldjaga.” Kuna see metsaline rääkis väga vaikse häälega, siis tõstis õpetaja ta oma kõrvale hästi lähedale. Kõik ootasid põnevusega, mida

mehikesel neile öelda on.

Metstõts jutustas: „ Olen Metstõts Meeri. Ma olin metshaldjas. Siis võlus Metskrats Mekats mind kivikujuks. Metshaldjate kuningas tahtis mind päästa ja ütles, et saan metshaldjaks tagasi siis, kui keegi mu üles leiab ja mulle pai teeb. Aitäh, lapsed! Tänu teile olen ma jälle elus.” Jüri hüüdis: „ Ma teadsin, ma teadsin, et ta on metshaldjas!” Nüüd oli vaja otsustada, mis Metstõts Meerist edasi saab. Õpetaja arvas: „ Kui Metstõts Meeri tahab, siis ta võib lasteaeda elama jääda.”

Muidugi Meeri tahtis. Ta oli üliõnnelik! Lasteaia õueala oli sama roheline ja ilus nagu tema mets. Talle meeldisid lapsed ja täiskasvanud, kes loodust armastasid. Peale selle tahtsid kõik selle rühma lapsed Metstõtsideks saada. Ega laste tahtmise vastu saa! Metstõts võluski kõik lapsed Metstõtsideks ja õpetajad takkapihta.

Päeval oli Metstõts Meeri elu lasteaias põnev, sest tegemist oli palju. Õhtuti aga, kui maja tühjaks jäi, oli Metstõtsil igav ja ta tundis ennast tihti üksikuna. Ta istus akna all ja unistas: „ Siin lasteaias võiks elada veel teisigi tegelasi.”

Et oma kurbust leevendada, uitas Meeri mööda lasteaeda ringi. Ühel järjekordsel kurval õhtupoolikul jõudis Meeri oma ringkäiguga ühte rühma. Õpetaja laual lebas suur roheline kaanega raamat. „ Pokuaabits,” luges Meeri raamatu kaanelt. Metsaline asus huviga raamatut lugema.

Süvenedes juttudesse, tekkis tal selline tunne, nagu viibiks ta jälle oma armsas metsas. Sealgi leidis ju ka Pokudega sarnaseid tegelasi. „Küll need Pokud on alles armsad!” mõtles Meeri. Äkki turgatas talle pähe üks võrratu mõte!

Järgmisel hommikul otsis ta üles oma sõbrad, Jüri ja Mari.

Ta selgitas neile õhinal: „ Siin lasteaias võiksid elada Pokud. Ma oskan ju võluda! Ma võin Pokud kohe siia võluda. Muidugi olid lapsed rõõmuga nõus: „ Pokud – see oleks tore!” Metstõts luges oma võlusõnad: „ Võlun, võlun, tõtsin, tõtsin, saagu siia lasteaeda toatais Pokusid.” Nii tõtsaski Metstõts lasteaeda Pokud. Nende pealikuks sai Poku Pooster.

Metstõts Meerist ja Poku Poostriist said suured sõbrad. Nad tegid kõike koos. Väga tihti käisid nad lasteaia õuel puid kallistamas. Ühel kevadisel päeval jalutasid sõbrad jälle õues ja muudkui kallistasid puid. Äkki lendas Metstõts Meeri mantli varrukale tore putukas. Sellel mutukal oli seljas punane kleit, mis oli musti täppe täis. Metstõts Meeri hüüdis: „Tere, Lepatriinu. Kust sina siia said?” Lepatriinu: „ Mere poolt, ikka mere poolt, üle muuli ja otse siia. Ma otsin endale uusi sõpru.” Meeri rõõmustas: „ Siis oled sa just õiges kohas! Siin on terve majatais lapsi, kes sind armastavad. Mine lenda ja vaata ringi.” Lepalind lendas kõige esimese akna taha ja vaatas sisse. Seal sibasid ringi väikesed, rõõmsad lapsed. „ Selliseid sõpru olen ma endale tahtnud!” Kuna aken oli lahti, lendas ta vurrd!i aknast sisse. Kui Lepatriinu aknalaua maandus, kogunesid lapsed kohe tema ümber ja hüüdsid: „ Õpetaja, õpetaja, näe, lepatriinu!” Kõik tahtsid Leeslindu vaadata ja teda õrnalt katsuda. Lepatriinu lausus vaikse häälega: „ Tere! Ma tahan väga teie sõbraks saada!” Lapsed vaatasid paluvalt õpetaja poole, õpetaja lausus: „ Muidugi võtame ta oma sõbraks. Paneme talle nimeks Liina.” Nii sattus Lepatriinu Liina lasteaeda. Lepatriinu Liina oli nii armas, et kõik lapsed tahtsid ka kohe lepatriinud olla. Eks siin tuli appi jälle Metstõts Meeri oma võlusõnadega: „ Võlun, võlun, tõtsin, tõtsin, saagu teist lepatriinud.” Nüüd olid lasteaias Metstõtsid, Pokud ja Lepatriinud. Aga see ei olnud veel muinasjutu lõpp! Lasteaias juhtus ikka ja jälle midagi põnevat. Ühes rühmas oli tüdruk, kes mõistis puude keelt. Ta käis ühe puu juurest teise juurde ja rääkis puudega salajuttu. Kord hüüdis ta teistele lastele: „ Vaadake, vaadake, see puu naerab. Ta rääkis mulle naljajuttu. See on Naerupuu.” Lapsed jooksid kõik väikese tüdruku juurde ja panid ka kõrva vastu puutüve. Puu sosistas neile: „Ma olen puu, ma olen puu, ma olen Naerupuu. Mul on oksad taga, ees, linnupesa okste sees.” See armas jutt kõditas laste kõrvu ja

kõik hakkasid itsitama.

Õpetaja tuli vaatama, miks need lapsed seal ometi nii lõbusasti naeravad. Lapsed aga hüüdsid: ” Me oleme Naerupuud! Me oleme Naerupuud!” Õpetaja hüüdis vastu: „Naerupuud, siis Naerupuud, naer ju terviseks!” Sellest ajast peale sattusid lasteaeda Naerupuud.

Kord juhtus aga eriti põnev lugu. Ühel hommikul sõitsid Mari, Jüri ja tema rühmakaaslased bussiga Kabli randa. Seal oli nii huvitav! Kõik jooksid ringi, loopisid kividega lupsu ja uuristasid liiva sisse sügavaid auke. Jüri kaevas eriti sügava augu. Äkki vaatas talle august vastu tore lõbus näoke. „ Oh sa jutt ja suletutt!” hüüdis Jüri ja kukkus istuli. Veidi aja pärast roomas august välja ussike, kellel oli oi kui palju jalgu

all! Jüri müksas teda tasakesi oksaga. „Miks sa mind torgid!” küsis vaikne hääleke.

Jüri kohkus ja viskas oksa käest. „Vabandust, ma enam ei tee!” lausus Jüri vaikselt ja küsis: „ Tere! Kes sa selline oled?” Ussike vastas: „Tere, tere! Olen Päevakoer Pälli.

Kõik minu sõbrad said endale tiivad ja muutusid liblikateks. Mina aga mitte. Siis tõusid nad lendu ja lendasid minema. Mina olen nüüd nii üks!” nuuksus Pälli.

Mari tõstis Päevakoer Pälli tasakesi oma käele ja lohutas: „Ära nuta, armas Päevakoer. Tule meie lasteaeda elama. Siis kui tiivad saad, võid oma sõprade juurde lennata.” „See oleks tõesti vahva!” rõõmustas Pälli. Lapsed panid Päevakoera õrnalt topsi sisse. Korjasid talle veel rohtu ka , et tal mõnusam oleks. Lasteaias olles hakkas Päevakoer Pälli lapsi väga armastama. Ta jäi lasteaeda elama ja elab siiamani. Metstõts Meeri tõtsas selle rühma lapsed ja õpetajad Päevakoerteks.

Ühel sügisesel hommikul läksid Jüri ja Mari koos oma rühma lastega taas rändama, linde vaatlema. Jüril oli kaasas isa suur binokkel. Sellega oli nii hea kaugele ja kõrgele vaadata. Äkki märkas Jüri imelikku lindu. Tal oli pikk kõver nokk ja sinised põlvikud jalas. Tiibadel olid mustad ja valged triibud nagu sebral. Jüri oli põnevil, sest see lind meeldis talle väga. Ta viipas linnule kutsuvalt ja linnuke maandus. Jüri hiilis linnule lähemale ja ütles: „ Tere! Mina olen Jüri. Kes sina oled?” Lind vastu: „ Tere, tere! Mina olen Naaskelnokk Naima. Ma pidin täna perega Aafrikasse lendama, aga tegin oma tiivale haiget. Nüüd ma ei tea, kuidas siin talve üle elan. Ma nimelt kardan väga külma.” Jüri

mõtles veidi ja siis turgatas talle pähe imehea mõte: „ Kuule, Naaskelnokk, sa saad ju meie lasteaias talve üle elada. Meil on süüa ja toas on soe, täpselt nagu Aafrikas.”

Naaskelnokk vastu: „ Oi kui tore! Aitäh! Ma ei ole kunagi lasteaias käinud.” Lapsed võtsid Naaskelnokk Naima kaasa ja ta hakkas ühes rühmas elama. Naaskelnokk harjus lasteaias ära. Ta ei tahtnudki enam Aafrikasse lennata. Kõik lapsed ja õpetajad tõtsas Metstõts Meeri aga Naaskelnokkadeks.

Sellest ajast peale elab siin lasteaias palju tegelasi: Metstõtsid, Pokud, Lepatriinud, Naerupuud, Päevakoerad ja Naaskelnokad. Kõik nad on väga õnnelikud, sest Kesklinna lasteaias armastavad neid nii lapsed kui ka täiskasvanud.

Kirjutatud Pärnu Kesklinna Lasteaia 40. juubeli puhul välja kuulutatud jutuvõistlusele.

Inna Rõbakova

Lepatriinu rühma õpetaja

Pärnus, 20.veebruar 2011